

Marian Mudder

De perfecte minnares

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

MEMORIES

Ik was alleen maar benieuwd hoe het met hem zou gaan. Na al die jaren. Hoe hij eruit zou zien. Hoe het hem is vergaan. Alleen maar dat. Dertig jaar. In dertig jaar kan er veel gebeuren met een mens. Ik was benieuwd hoe hij zich ontwikkeld had, of hij kinderen had gekregen. Eigenlijk was ik vooral benieuwd of hij gelukkig was. Ik heb weleens aan hem teruggedacht. Niet vaak, maar heel soms dacht ik aan hem terug. En een heel enkel keertje dacht ik er dan bij dat ik hoopte dat zijn kinderen hem zouden haten. Dat was mijn kleine wraakfantasie op afstand. Maar vaak dacht ik dat niet. Ik heb al die jaren vrijwel elke herinnering aan hem geblokkeerd. Ik was hem vergeten. Echt vergeten. ‘Zou jij nog weleens iemand terug willen zien uit je verleden?’ vroeg Anita Witzier een keer aan me toen ze te gast was in ons programma en ik haar tegenkwam in de kleedkamer. Ik vertelde haar over mijn programma-idee: over het opzoeken van oude liefdes met wie je nog een appeltje te schillen hebt. Als donkere variant op *Memories*. Maar ze zag er niets in. Het had een te laag feelgoodgehalte. Bovendien zouden die loslopende ‘donkere memories’ waarschijnlijk niet mee willen werken. Ja, natuurlijk, stom, zo zie je maar, daar was ik nog niet opgekomen. Dimitri had gelijk, ik ben geen goede televisiemaker. Ik snap er niets van. Het programma had geen schijn van kans gemaakt. Maar het idee liet me toch niet los en zo is het gekomen. Door te veel prosecco in een kleedkamer met Anita Witzier. Ik vertelde haar dat ik al mijn liefdes wel terug wilde zien, maar vooral hem. Om te kijken hoe hij er nu uitzag. Of hij nog steeds een snor had, een strak lichaam, haar. Of dat hij kaal, vervallen en verlept zou zijn. De jeugd poetst zoveel weg. Het komt door de jeugd dat we de verkeerde mensen uitkiezen om verliefd op te worden. De glans van de jeugd verblindt. Dat is

fijn van ouder worden. Je gaat steeds meer lijken op wie je echt bent. Alle lagen worden afgepeld. De essentie van je wezen blijft over en die ligt kristalhelder op het gelaat. En daarom wilde ik hem terugzien. Om te zien wie hij was nu hij was ontdaan van zijn glans. Om het goed te kunnen zien. Goed te kunnen bekijken.

Ik heb er nooit aan teruggedacht en ik heb er nooit over gepraat. Ik heb me schuldig gevoeld en me diep geschaamd. Ik heb het mezelf kwalijk genomen dat ik me zo heb laten behandelen. Dat ik me heb laten misbruiken. Ik heb me altijd schuldig gevoeld dat ik niets heb gedaan, dat ik niet ben gaan gillen en gaan schoppen, maar dat ik me als een mak schaap naar de slachtbank heb laten leiden. In plaats van boos te worden op hem, ben ik geïmplodeerd en woedend geworden op de verkeerde. Ik ben woedend geworden op mezelf. Zoals ik verliefd was geworden op de verkeerde, ben ik ook woedend geworden op de verkeerde. Dus we kunnen rustig vaststellen dat keuzes maken in het leven niet mijn sterkste kant is. En dat is uiteindelijk wat je bent: de optelsom van de keuzes die je hebt gemaakt. Ik ben na dertig jaar dus de optelsom van een reeks verkeerde keuzes en gemiste kansen. Want op het moment dat je verkeerd kiest, rent de gemiste kans schaterlachend van je weg, de vrijheid tegemoet.

Een bindingsprobleem. Er ligt een bindingsprobleem ten grondslag aan het maken van de verkeerde keuzes. Het maken van de goede keuze zet je immers voor het blok. Het vraagt van je om je verantwoordelijkheid te nemen, je te binden aan je geluk en voor je geluk te zorgen. En dat is best een klus. Zolang je dat niet doet ben je vrij om achter van alles aan te rennen zonder werkelijk te kiezen. En dat lijkt op vrijheid, maar dat is het niet. Het is angst. En angst heeft niets met vrijheid te maken. Sommige mensen zijn zo bang het geluk te verliezen omdat ze de pijn van het verlies kennen en die nooit meer willen voelen. De pijn wordt weggedrukt en mag niet naar de oppervlakte komen en daarom gaan ze iedereen die dichtbij wil komen uit de weg. Vermijdingsgedrag. Je mijdt het geluk uit angst het te verliezen, dat is wat bindingsangst met je doet. Dat is wat elke angst met je doet.

Ik heb een grenzeloze behoefte aan liefde en een grenzeloze behoefte om lief te hebben. Ik had hem lief. Grenzeloos lief. Maar ook al heb je lief, het helpt niet. De liefde beschermt je niet. De liefde maakt

je kwetsbaar en dus doet het pijn: omdat het de oude pijn van het verlies oprakelt. Ik ben ontwaakt uit de pijn. Uit mijn eigen drama. En ik was benieuwd naar de man voor wie ik me in dit drama heb gehuld. Ik wilde hem aankijken om iets over mezelf te begrijpen. Waarom heb ik voor jou gekozen? Was het alleen een kwestie van dolgedraaide hormonen? Is de waarheid zo plat? Of was er meer aan de hand? Met al die vragen ben ik ernaartoe gegaan. Ik was niet van plan om iets te doen. Ik was zeker niet van plan om hem iets aan te doen. Het gebeurde. Ik heb er niet over nagedacht, het gebeurde gewoon. En ik heb er geen spijt van, ik voel me niet schuldig. Misschien ben ik begonnen met het maken van goede keuzes.

Iedereen maakt één cruciale fout in zijn leven en is de rest van zijn leven bezig die fout te herstellen. Het kan zijn dat je van een vader houdt die je liefde niet waard is. Of dat je vergeet je vader te vermoorden. Figuurlijk dan. Vadermoord, heel belangrijk voor je ontwikkeling. Moedermoord ook trouwens. De navelstreng doorknippen met een heggenschaar en op eigen benen verder zonder je nog iets aan te trekken van de vermanende blikken van je onmachtige opvoeders.

Ik heb de fout gemaakt verliefd te worden op Patrick. En ik ben de rest van mijn leven bezig geweest die fout te herstellen door wraak te nemen op andere mannen. Door andere mannen te laten boeten voor wat hij heeft gedaan. Daarom heb ik Patrick vermoord. Het was uitgestelde vadermoord. Broedermoord. Zustermoord. Ergens veel eerder in mijn leven had ik met iemand moeten afrekenen om zonder ballast, zonder schuldgevoel, zonder het gevoel tekort te schieten verder te kunnen. Moord uit zelfverdediging. Maar lieve meisjes moorden niet. En omdat ik geen zin had om te boeten voor iets wat hij had gedaan, heb ik hem laten leven. Ik heb hem vermoord zonder hem te vermoorden. Ik heb hem vermoord zonder ervoor gestraft te kunnen worden. Ik heb iets veel ergers gedaan. Ik ben gelukkig geworden. Stikstralendgelukkig.

2

MET DE NEUS IN DE BOTER

‘Breng de abrikozenjam met een beetje water aan de kook, een flinke snuf kaneel erbij, klein scheutje cognac, neem de pan van het vuur, laat de jam afkoelen en bestrijk de taart ermee,’ denk ik hardop. Ik klop de houten lepel af op de rand van de pan, draai het vuur uit, trek de oven open en kijk naar de taart. Precies goed. Mooi bruin van kleur. Licht glanzend. Koken gaat behalve over smaak en geur vooral ook over kleur. Niemand eet een blauwe hollandaisesaus, ook niet als hij voortreffelijk is van smaak. Een appeltaart moet mooi goudbruin gekleurd zijn. Een bleke appeltaart is niet te vreten. Alles moet goed zijn. Alle zintuigen doen mee. Alle zintuigen moeten zich spinnend van genot rond het gerecht rollen. Ogen, oren, neus, gevoel. Eten moet goed voelen. Geen grote, harde, koude stukken. De appel moet gesmolten zijn, maar niet te papperig. Met frisse rozijnen die hun smaak pas vrijgeven wanneer je erop bijt, als kleine smaakexplosies. Het deeg moet goed zijn, niet te kruimelig, niet te zacht, niet nat. Mooi zandkorstdeeg, een beetje zoet en een beetje zout met een hint citroenrasp. Dat geeft het een tandje extra. Mijn appeltaart is de beste van de stad, zo niet de beste van het land.

Koken is de makkelijkste manier om erkenning te krijgen. Als je als kind van zes kookt voor je ouders vindt iedereen je het leukste meisje van de wereld. Het duurt twee jaar om een boek te schrijven maar het kost een dag om een fantastische maaltijd neer te zetten en iedereen zegt: ‘Is ze niet geweldig?’ Mijn moeder hield niet van koken en dan druk ik me zacht uit. Het favoriete kookboek van mijn moeder heette: *Het-als-je-koken-haat-kookboek*. Het paste in het opkomend feminisme van de jaren zestig. Vrouwen wilden zich bevrijden van de keuken. Mijn moeder schepte erover op dat ze in

tien minuten het eten klaar had zonder haar hoed af te zetten. En mijn moeder was smaakblind. Ze heeft mijn vader een keer wakker gemaakt om hem iets te laten proeven. Hij spuugde het uit en riep: 'Getver, dit is walgelijk.'

'Dat dacht ik al,' zei mijn moeder, 'bedorven.' Ik denk dat ze echt niets proefde, dus heb ik die taak overgenomen. Mijn liefde voor koken is eigenlijk ontstaan uit een grenzeloze behoefte aan goed en lekker eten. En ik had al snel door dat ik er veel mensen een plezier mee deed. Niet alleen gaat de liefde van de man door de maag, de liefde van de hele goegemeente gaat door de maag. Daarom hou ik van koken. Bovendien ben ik gulzig en ik zie de waarde in van *mindless repetitive activity*.

Ik had een groot gezin moeten stichten. Dan had ik mezelf kunnen uitputten in grootse, copieuze maaltijden en opengesperde bekkies kunnen volstoppen met voedsel om vervolgens elke avond tevreden op een geslaagde dag terug te kunnen kijken. Het toppunt van geluk, zo stel ik me voor. Dat de realiteit anders is, heb ik waarschijnlijk altijd onbewust geweten, want het grote gezin is er niet gekomen. Een klein gezin ook niet trouwens. Ik heb helemaal geen gezin. Ik heb een man. Een geliefde. Mijn geliefde is een gepantserde ridder, een vagebond, een losbol en mijn zielsverwant. Hij draagt mocassins zonder sokken in de winter, houdt van Bach en speelt in de hardrockband Gregory Peck and The Feathers. Hij rijdt te hard op zijn motor, een inktzwarte Ducati, is wetenschapsfilosoof en reist als cameraman de wereld over om de zeven wereldwonderen vast te leggen voor het nageslacht dat hij niet heeft en ook niet wil hebben. Daarnaast is hij aantrekkelijk, aardig en gevoelig. Stoer met het hart van een eekhoortje. Een dodelijke combinatie. En niets bevredigt mij meer dan het gezicht te zien van mijn geliefde nadat hij zich vol heeft zitten eten, mij een gelukzalige blik toewerpt vanachter zijn bord en zich tevreden over de buik wrijft. Dat is fijn. Daar beleef ik plezier aan. Het is misschien de makkelijkste weg om liefde te krijgen, maar het is mijn weg.

Ik ben bijna klaar. Als ik gelukkig ben, heb ik veel energie. De panna cottaatjes staan op te stijven in de koelkast. Alles kan worden ingeladen. Dit is een makkelijke klus. Een zelfbedieningsbuffet voor tien personen. Het hoeft alleen maar afgeleverd te worden. Ik ruik aan de abrikozensaus en snuif de kaneelgeur op. Niets is zo lekker als

kaneel. Behalve het kuiltje in de nek van Damien dat naar vanille ruikt.

‘Desirée,’ roep ik. ‘Wat is het adres van deze klus?’ Even later komt Desirée de keuken binnen met een mapje in haar hand.

‘Tweede Jan Steenstraat 88. Het moet er om vijf uur zijn. Gaat dat lukken?’

‘Ja, alles is klaar. Over een uurtje kan Peter de boel ophalen. Ik zal er een briefje bij doen, dan kunnen wij vast weg.’ Peter maakt schoon en levert de bestellingen af.

‘Mooi.’ Ze posteert zich met haar billen tegen het aanrecht en slaat haar lange benen over elkaar.

‘Luister. Er is net een aanvraag binnengekomen. Het gaat om een thuisdiner voor een mannetje of tien, twaalf. Volgende week. Ze willen het graag persoonlijk met jou bespreken.’

‘Met mij?’

‘Ja, de vrouw des huizes schijnt zelf een uitstekende kok te zijn en wil het goed doornemen. Via de e-mail kan ze het niet, zegt ze. Ik heb aangeboden om langs te komen en dat wil ze ook niet, ze wil met jou spreken, ik praat alleen met de maître, zei ze, met de bijpassende hete aardappel in haar keel. Beetje een zeikwif dus, maar goed. Kun jij even langsgaan?’

‘Oké. Waar is het?’

‘Familie Van der Weijden, op de Leidsegracht. Wanneer heb je tijd? Zal ik een afspraak voor morgen maken?’

Desirée wacht zelden mijn antwoord af. Liever vult ze mijn antwoord naar eigen behoefte in.

‘Nee, morgen werk ik niet.’ Ik zeg het ferm, met lichte nadruk en probeer er boos bij te kijken om te voorkomen dat ik in discussie moet. Ik voel hoe ze naar me kijkt terwijl ik me concentreer op het bestrijken van de appeltaart met de abrikozensaus. Geen vragen. Niet nu. Ik ben gelukkig en ik wil het blijven. Wat is koken toch heerlijk. Het vraagt om concentratie van alle zintuigen, volledige overgave. Net als de liefde. Er zijn meer overeenkomsten tussen koken en de liefde maar die schieten me nu even niet te binnen.

‘Is Damien er?’ Haar stem klinkt een beetje geknepen. Dat weet ze niet, daar is ze zich niet van bewust maar ik hoor het wel. *Jaloux*, zing ik in gedachten, *jaloux*. Dat ze een beetje jaloers is, is niet erg. Dat hoort erbij. Bij een beetje vrouwenvriendschap komt er altijd wel wat jaloezie om de hoek kijken. ‘Je kiest te mooie mannen uit,

die heb je nooit voor jezelf,' zegt ze. Volgens haar kies ik voor *looks and no money*. Maar Damien is geen loser. Hij is mooi en ik heb hem helemaal voor mezelf en elke keer dat ik zijn komst aankondig hoor ik hoe Desirée, geheel onbewust, haar stem een beetje afknijpt. Daar kan ze niets aan doen.

De man van Desirée is de lelijkste man die ik ooit heb gezien. Hij is zo lelijk dat ik een zonnebril op moest zetten toen ik hem voor het eerst zag omdat ik bang was dat het van mijn gezicht af te lezen zou zijn hoe afstotelijk ik hem vond. Langzaam voelde ik mijn mond open zakken. Desirée, stralend als altijd, haar blonde haar opgestoken in een Grace Kelly-rol, haar tanden wit gebleekt (en in een ver verleden, voor ze model werd, grondig gerenoveerd van fietsenrek tot het parelwitte gebit dat ze nu heeft), haar volle cup D-tieten in een duizelingwekkend laag décolleté, stond naar mij te zwaaien met de kaartjes voor *The Lion King* in haar hand. Voor het Circustheater. Haar twee zoontjes, die godzijdank allebei op haar lijken en niet op de gnoom waarmee ze getrouwd is, parmantig naast haar. Blonde krullen. Stijn en Tom. Een kop en een paar heel smalle schouders kleiner: haar man, een onooglijk mannetje. Te klein, te dun, vaal van de astma en te veel sigaretten (zijn astma weerhield hem er niet van te roken als een ketter waardoor zijn tanden bruin werden en zijn adem naar bederf rook), een bril met jampotglazen en nul charme. Was hij aardig en voorkomend geweest, dan was zijn afstotelijke uiterlijk hem pardoes vergeven. Maar hij was gefrustreerd, alleen geïnteresseerd in geld en status en onaardig, bij voorkeur over Desirée.

3

GINA CARBONARA

We kennen elkaar van de middelbare school. Desirée en ik. Ze was een vrouw die leren autohandschoenen droeg. Handschoenen met gaatjes en zo'n drukknopje in een kleur die matchte bij haar auto. Dat vond ik geweldig aan haar.

Zij was altijd het gelukkigst van ons twee. Zo leek het in elk geval. Ze was het mooiste meisje van de klas. Alle jongens keken naar haar en ik was haar sidekick. Ik mocht hebben wat zij liet liggen en ik was er blij mee. Door Desirée werd mijn leven leuker. Zij werd uitgenodigd voor de leuke feestjes en ik mocht mee.

De dag dat ze zich liet inschrijven bij het plaatselijke modellenbureau mocht ik ook mee. Ze was door een verdacht uitziende zonnebankbruine man met grote zwarte snor gekleed in een lange wapperende regenjas – het type man waarachter je een groezelige pedofiel zou kunnen zoeken, een meisjeslokker –, op straat aangesproken. Zestien waren we. Zo groen als gras. De zonnebankbruine, meisjeslokkende man bleek een heel behoorlijk en betrouwbaar modellenbureau te runnen. Desirée sprankelde het kantoor uit en ik zat er stilletjes naast. De besnorde zonnebankman keek me aan en zei: 'Jij hebt een Greta Garbo-gezicht. Als je wilt mag je je ook inschrijven.' Dat was de dag dat ik fotomodel werd. Dankzij Desirée. Zij opende voor mij de deur naar een beter leven. Het leven dat in het verschiep lag voor haar, lag nu ook een beetje binnen mijn bereik.

Ze was een veel beter model dan ik. Ik ben nooit verder gekomen dan catalogusmodel voor de Wehkamp en de Otto, dat werk. En een klein rolletje in een obscure softpornofilm waarbij ik me moest laten betasten door een motorrijder in het leer en erbij moest kreuken alsof ik het lekker vond. Dat deed ik niet goed. Ik ben nooit zo goed geweest in faken. Als ik iets voel moet het echt zijn en anders

wordt het niks. Ik was jong, ik wist van niets, ik liet me van alles wijsmaken. Ik wilde naar Frankrijk, naar Parijs, maar bovenal wilde ik mooi zijn, want als ik mooi was dan zou ik gelukkig zijn. Ik wilde geen model worden, ik wilde mooi worden. En model worden leek mij de goede weg. Als je eenmaal model bent, dan vindt iedereen je vanzelf mooi, ongeacht hoe je eruitziet.

Desirée werd *fashion model* in Parijs, Milaan en New York. Ik stond een enkele keer in de *Knip*, zij in de *Vogue*. Ze heeft met Helmut Newton gewerkt voor een Bulgari-advertentie. In een gescheurd badpak keek ze geil en begerig in de camera met een paar ton diamanten om haar nek. Op de achtergrond een majestueuze Monegaske villa. De opdracht had ze te danken aan een Italiaanse fotograaf die, voordat ze aan de shoot begonnen, ze in haar gezicht had laten klaarkomen terwijl hij iets onduidelijks in het Italiaans prevelde. Het gaf hem een kick en het kwam volgens hem de foto's ten goede. Eerst de vrouw, de godin vernederen alvorens haar weer tot godin te verheffen door prachtige foto's van haar te maken. Eerst moest de vrouw tot de zijne gemaakt worden voordat hij haar kon delen met de wereld. Zoiets zal het geweest zijn. Het bezorgde haar een goede reputatie onder fotografen, die vervolgens in de rij stonden om met haar te werken. Met of zonder *happy beginning*. 'Je moet ze altijd het idee geven dat het mogelijk is,' zei ze geheimzinnig. Ze vertelde het laconiek. 'Met een lijntje coke merk je er niks van.' Het gemak waarmee ze erover sprak, het gemak waarmee ze door het leven wandelde, alsof het allemaal normaal was, en alsof het haar nooit in haar waardigheid aantastte. Dat bewonderde ik in haar.

Ze heeft een aantal jaren in Los Angeles en in Canada gewoond en is sinds een paar jaar weer in Nederland. Haar man is een schatrijke televisieproducent die zijn fortuin heeft gemaakt met het maken van Tel Sell-programma's waarin Desirée menigmaal heeft opgetreden in de hoop te worden ontdekt als de nieuwe Grace Kelly. Vandaar de rol, de Grace Kelly-rol in het haar bedoel ik, niet haar rol als presentatrice in Tel Sell-programma's. Dat dat duidelijk is. Om de loop der dingen een beetje te bespoedigen veranderde ze haar achternaam in Kelly. In Canada is Desirée Kelly een begrip onder de Tel Sell-dames. De Ab-roller, de Abtronic, maar vooral de Megamasher. Een blender met een onafzienbare hoeveelheid mogelijkheden. Ik heb er hier een staan. In het turquoise. Een van de *unique selling points* van de Megamasher is dat hij te krijgen is in

zeven verschillende kleuren. Het product werd een doorslaand succes onder de bezielende verkoopstechnieken van Desirée en niet te vergeten haar hoogstpersoonlijke Megamashers, haar cup D-tieten die ze veelvuldig in de strijd heeft gegooid. (Waarbij ze waarschijnlijk vergat dat Grace Kelly haar succes voornamelijk te danken had aan haar onberispelijke, maagdelijke uitstraling, ook al schijnt het een nymfomane geweest te zijn die achter de schermen met al haar tegenspellers het bed in is gedoken. Maar dat terzijde.)

Desirées man, Ed Neely, is een Canadees. Er wordt altijd gezegd dat ze zo aardig zijn, Canadezen, maar hij is de grote uitzondering op de regel. De eerste keer dat ik bij hen thuis werd uitgenodigd, nadat ze in Nederland waren komen wonen, begon hij, zodra Desirée haar hielen had gelicht om de kinderen in bed te stoppen, te klagen dat ze hem zoveel geld kostte. Hoe ze voor zijn auto was gaan liggen om hem te dwingen een Cadillac voor haar te kopen omdat de BMW waar ze nu in reed niet goed genoeg was. Die vond ze te gewoontjes voor de verfijnde vrouw die ze was. Het vertelde me iets over Desirée wat ik niet wist en waar ik wel een beetje van opkeek. Maar om mij dit te vertellen terwijl zij hun koters aan het instoppen was, was op zijn minst een uiting van grove vijandschap jegens zijn vrouw.

Het ging haar altijd net iets meer voor de wind dan mij. En nu lig ik voor. En daar kan ze slecht tegen. Het confronteert haar met de verkeerde keuzes die ze heeft gemaakt. Door mij aan te kijken ziet ze haar eigen fouten. Haar liefdeloze huwelijk. Haar wannabe-mentaliteit die haar in een vroeg stadium ongeloofwaardig heeft gemaakt als actrice. Haar nimmer aflatende onvrede over zichzelf en haar leven. Ze had haar carrière als succesvol fotomodel opgezegd om het in L.A. te gaan proberen als actrice. Dat was haar grootste wens. En daar kwam ze Ed tegen die beloofde een ster van haar te maken en vervolgens belandde ze in de door Ed geproduceerde Tel Sell-spotjes, die volgens hem een uitstekende opstap waren naar het grotere werk, maar dat is er nooit gekomen. Niet dat ze er zelf ooit zo over praat. Haar versie: ze werd verliefd op Ed. Smoorverliefd. En het was echte liefde, want ze zag ook wel dat Ed niet de mooiste of aantrekkelijkste en zelfs niet de aardigste man was, maar het mocht haar niet deren. Ze werd verliefd nadat ze respectievelijk door Prins Albert van Monaco en door Rod Stewart was gedumpte, in beide gevallen voor een andere identieke blondine. Prins Albert

zocht een kopie van zijn moeder en Rod Stewart een kopie van een van zijn vorige vriendinnen. Na Desirée is Rod met Rachel Hunter getrouwd. En in haar jonge jaren was Desirée een kopie van Rachel. Zo mooi dus. De wereld lag aan haar voeten. Rod Stewart had ze ontmoet tijdens een auditie voor de videoclip van de Amerikaanse re-release van *Tonight I'm yours*. Desirée werd gevraagd om Rod aan te kijken met een blik in haar ogen die de titel van het lied geloofwaardig moest maken. Dat schijnt ze zo goed gedaan te hebben dat hij haar meteen mee uit vroeg en ze korte tijd gedatet hebben waarna hij haar zonder opgave van reden heeft gedumpt. Op de vraag of ze het ook werkelijk met hem gedaan heeft heb ik nooit antwoord gekregen. Zelfs geen veelbetekende blik. Ik was benieuwd hoe Rod Stewart in bed was, maar ze gaf geen krimp. Ik vraag er nog weleens naar wanneer we te veel gedronken hebben en we met dubbele tong nooit eerder opgebiechte details uit ons liefdesleven prijsgeven, maar ze zwijgt als het graf. Daarna kwam ze Ed tegen en was ze binnen drie weken getrouwd. Dan maar een lelijke, onaardige, onaantrekkelijke en puissant rijke man, die loopt niet weg, die heb je helemaal voor jezelf, daar heb je wat aan. Want aan een man moet je immers wat hebben. Ze werd zijn *trophy wife*. Ze had bovendien rammelende eierstokken, ze wilde kinderen, zei ze. De waarheid is dat Ed kinderen wilde. Of laat ik het anders zeggen, hij eiste kinderen. Hij heeft het laten opnemen in de huwelijksvoorwaarden. Op straffe van scheiding zonder een alimentatie van enige betekenis wanneer er geen kinderen zouden komen. Bij voorkeur eerst een jongen en dan een meisje, als hij die eis erbij had kunnen zetten had hij het gedaan. Ja, het was echte liefde tussen Ed en Desirée.

Ze wilde in L.A. blijven of naar New York verhuizen en daar acteertessen volgen bij de Lee Strasberg Studio, waar Ed met zijn connecties wel voor kon zorgen, zo had hij beloofd. In plaats daarvan verhuisden ze, zodra haar eerste zoontje geboren was, naar een buitenwijk van Toronto, waar Desirée verkommerde, en zich van pure ellende nog een keer liet bezwangeren in de hoop zich te kunnen verliezen in de fuchsiaroze wolk van het moederschap. Toen dat niet lukte heeft ze uiteindelijk alles op alles gezet, met inzet van de kinderen, om terug naar Nederland te gaan. En hier werd ze mijn zakenpartner. Wij zijn samen Gina Carbonara, luxe thuis catering, voor al uw culinaire wensen.

PANNA COTTA CON SALSA CARAMELLATA

WEEK DE GELATINE IN RUIM WATER. SNIJ 'T VANILLESTOKJE OVERLANGS OPEN, DOE HET SAMEN MET DE MELK, COGNAC & DE SUIKER IN EEN PAN EN BRENG AAN DE KOOK. LAAT EVEN TREKKEN & HAAL DAN VAN 'T VUUR. KNIJP DE GELATINE UIT EN ROERT DOOR DE MELK. LAAT AFKOELEN.

KLOP DE SLAGROOM STIJF.

ALS DE MELK LOBBIG WORDT, KAN DE GESLAGEN ROOM ERDOOR GESCHEPT.

GIET IN EEN GROTE OF EEN AANTAL KLEINE VORMPES EN LAAT MINSTENS 6 UUR OPSTIJVEN.

DAN: BRENG DE SUIKERSTROOP MET WAT WATER AAN DE KOOK, VOEG KOFFIE TOE EN LAAT DE SAUS AFKOELEN. →

STORT DE PANNA COTTA & SCHENK DE SAUS EROVER

4

PANNA COTTA

‘Is Damien er?’ Ze vraagt het nog een keer en vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze me de indruk wil geven dat de kust veilig is en ik rustig en eerlijk antwoord kan geven door quasinonchalant naar haar nagels te kijken, zoals een slecht actrice in een soapserie zou doen.

‘Hm,’ beaam ik zo nonchalant mogelijk zonder haar aan te kijken. Doe ik dat wel dan wacht mij een stille doch vernietigende blik, waarschijnlijk vergezeld van een vraag. Een vraag die mijn beurse plek zoekt, een vraag die een ondermijnende uitwerking zal hebben op mijn geluksgevoel. Een vraag die zal prikken in mijn onzekerheid. Want daar is ze goed in, onze Desirée. Zo heeft ze me ooit afgeraden mijn borsten te vergroten omdat het me oud zou maken. Mijn grootste angst was oud zijn, een angst nog groter dan met te kleine borsten door het leven gaan, en dat wist ze. Prik. Heel precies, een klein prikje op precies de goede plek. ‘Het zal je oud maken die grote borsten, daar moet je wel rekening mee houden, grote borsten maken ouwelijk.’ Het klonk als een goedbedoeld advies maar intussen begrijp ik dat het een prikje was om me op mijn plaats te houden, om me terug te trekken in de krabbenmand. We gaan toch niet onze pronte borstjes boven het maaiveld uitsteken? Dat is niet de bedoeling. Vrouwen staan erom bekend dat ze elkaar niet sterk maken. Vrouwen zijn geprogrammeerd om elkaar klein te houden. Het is een instinct, iets biologisch, je doet er niets aan. We zijn als twee teefjes in dezelfde roedel. Altijd op onze hoede voor de pikorde, want de heersende hiërarchie mag niet verstoord worden. Dus als een van ons verder wil zal de ander in alle stilte de aftocht moeten blazen. Zelden of nooit krijg ik dan ook een hart onder de riem gestoken van een vrouw. Vrouwen janken en klagen met je mee.

Ze klagen dat hun man niet naar ze luistert maar meteen met een oplossing aankomt. Ja logisch. Wat heb je aan dat oeverloze gezeik? Een vrouw presteert het om een uur lang over hetzelfde te praten, namelijk over het benoemen van het probleem. Het probleem wordt als een archeologische vondst met veel verwondering van alle kanten bekeken om het daarna terug te stoppen in de grond in de hoop dat het zal verdwijnen. Helemaal uit zichzelf. En zo doen ze dat ook met mannen.

Ik wil niet over Damien praten, geen kruisverhoor. Ander onderwerp. Ik kan niet naar de Leidsegracht morgen, dat moet genoeg zijn. Alsjeblieft geen ‘hoe lang blijft hij deze keer?’ gevolgd door een ‘goh, niet echt lang, hè?’ met een ondertoon waar ik verdrietig van word. Ik wil niet denken aan antwoorden op vragen waar ik niet over na wil denken.

‘En overmorgen wilde ik eigenlijk ook vrij nemen, maak maar een afspraak voor donderdag met die lui op de Leidsegracht,’ zeg ik. Zonder op een antwoord te wachten zet ik de taart in een gebaksdoo, vouw hem dicht en zet hem bij de rest van de bestelling. Gebraden lamsbout met een honingkorst, gegrilde zeebaars met ansjovis en tijm, pastasalade, een antipasto, crudités met bagna cauda, geroosterde groenten, kaas en een dessert. Ik heb er een paar flessen uitstekende wijn bij gedaan en twee flesjes grappa Alexander di Moscato. Ik heb van alles iets meer gemaakt en in een kleine doos aan de andere kant van het aanrecht gezet. Die neem ik straks mee naar huis en voer ik aan mijn geliefde, die zich daarna tevreden knorrend aan mijn voeten zal krullen en in slaap zal dommelen om alleen nog gewekt te worden door mijn geuren. Mijn lichaamsgeuren en mijn etensgeuren. Bij mij omarmt hij een paar dagen de vrede. Tot de telefoon gaat en hij weggeroepen wordt voor een shoot in Zuid-Afrika of Abu Dhabi. Dan pakt hij zijn cameratas en vertrekt hij naar de mooiste plekjes op aarde en stuurt me hartstochtelijke berichtjes wanneer hij ’s nachts in zijn bed ligt, om na twee, drie of vier weken terug te komen met een twee-, drie- of vierdagenbaard en wallen onder zijn ogen van het vele werken en drinken. Dan kruipt hij in mijn armen, mompelt dat hij me nooit meer wil missen, schuift zijn hand tussen mijn benen en ben ik als was in zijn handen. Hij mag alles met me doen. Ik begeer zijn begeerte en zijn begeerte naar mij is groot. Zoals zijn begeerte naar alles wat een hartenklop heeft groot is. Zijn verlangen naar leven maakt hem onweerstaanbaar. Al-

les in deze man wil leven, groter en meer en hij geeft me het gevoel dat ik leef. Hoe kan ik iemand weerstaan die me het gevoel geeft dat ik leef? Ik vergeef hem alles zodra hij me in zijn armen neemt. De elektriciteit van onze chemie doet mijn verwijten stilvallen, mijn boosheid wegwaaien, mijn lichaam zacht worden. Als ik zijn zoete muskusgeur ruik word ik rustig, dan ben ik terug in het nest met mijn mannetjesdier. Damien is een onrustig, door testosteron gedreven dier dat op jacht is, snuivend op zoek naar avontuur en als hij moet rusten dan doet hij dat bij mij. In mijn bed. Ik voer hem mijn eten. Ik geef hem mijn seks. Ik bevredig het dier in hem tot hij opgeladen verder kan, de wereld in, zijn demonen achterna. Het klimaatprobleem. De honger in de wereld. Diepzeeduiken. Bergen beklimmen. Vijanden verslaan. Werelddelen ontdekken. Tot hij zich weer moegestreden terugtrekt in mijn nest.

De dag begint met verse gepocheerde eitjes met yorkham, overgoten met een dikke laag hollandaisesaus waar ik wat verse bieslook doorheen heb geknipt, geserveerd op bed. Tijdens het eten maakt hij zachte dierlijke geluidjes. Ik kijk naar zijn kaakspieren en hoe zijn slaap beweegt als hij kauwt. Wanneer hij met het laatste stukje brood de saus van zijn bord afveegt, kijkt hij me verrukt aan, trekt me naar zich toe en bedrijft hij met nieuwe energie de liefde met alle passie die hij in zich heeft. Daar doe ik het voor. Ik geef hem te eten zodat hij de energie heeft om me met alles wat hij in zich heeft te beminnen. We drinken koffie met een stapel zelfgebakken pancakes, *clotted cream* en frambozenjam en bedrijven de liefde, tot hij weer honger krijgt, zijn harige borst in mijn gezicht wrijft en gromt of er nog wat te eten in huis is. We omringen het bed met eten, kaarsen en mijn beste flessen wijn en vieren het leven met alles wat we in ons hebben. Ik kook voor hem in sexy lingerie met een schort voor. Er is geen plek in huis waar we het zo vaak gedaan hebben als in de keuken, want het windt hem op me te zien koken. Terwijl ik in een pannetje sta te roeren gaat hij achter me staan, penetreert me en brengt me boven de dampende pan tot een hoogtepunt. Daarna gaan we eten. Steak béarnaise. Kort gebakken en bloederig. Ik eet heel weinig vlees maar voor hem gooi ik alles overboord. Ik verlies mezelf. Ik word wie hij wil dat ik ben. Zolang hij me maar aanbidt. En dat doet hij. Met net zoveel overgave als waarmee hij mijn koelkast leeg eet. Hij heeft zijn ticket weleens verzet omdat ik hem beloofde de volgende dag tiramisu te maken, met veel drank en veel

mascarpone, lekker vet, niet zoals het hoort maar precies zoals hij het lekker vindt. Tiramisu voorafgegaan door een ossenhaas met een balsamicoroomsaus en gebakken polenta. Daar wilde hij zijn ticket wel voor verzetten.

Desirée zet haar handen naast zich op het aanrecht en tilt zich langzaam erop. Haar billen duwen tegen de doos met etenswaren.

‘Blijft hij maar twee dagen?’ Ik hoor hoe ze ‘twee’ met een vleugje minachting benadrukt. Tjsak, in de roos, precies waar het pijn doet. De vraag waar ik niet over na wil denken. Hij blijft misschien maar twee dagen, ja, drie als ik geluk heb, de hele week als het aan mij ligt.

‘Ja, dus heb ik een paar dagen vrijgehouden,’ antwoord ik kortaf.

‘Vrijgehouden? Je bedoelt dat je geen opdrachten hebt aangenomen?’

‘Nee, ik heb een rode streep in de agenda gezet waardoor jij niets hebt aangenomen.’ Ik grinnik. Om de lucht te klaren. Om de seriëuze toon uit het gesprek weg te laten waaien. Om haar eraan te herinneren dat we een goed gevoel voor humor delen en dat we dat vooral niet moeten kwijtraken. Desirée is streng voor me. Dat is goed want ik loop heel snel de kantjes ervan af wanneer de liefde in het spel is. Dan volg ik blindelings mijn zintuigen en instinct, wat mij doet ontaarden in een klein hedonistisch, gulzig, vraatzuchtig monstertje. Desirée is mijn rem. De rem die ik zelf niet heb. Geef me een appeltaart en ik eet geen punt maar de hele taart. Geef me een fles Drambuie en ik neem geen likeurglasje maar zoek de bodem van de fles. Een panna cottaatje? Graag, doe er maar acht. Dat is waar ook, bijna vergeten.

Met een ruk trek ik de koelkast open. Voorzichtig betast ik een panna cotta om te kijken of ze stijf genoeg zijn. Perfect. Ik schuif het dienblad met de puddinkjes op het aanrecht en zet er twee apart. Desirée volgt mijn handelingen en kijkt schuin over haar schouder met een bedenkelijk gezicht naar de doos.

‘Voor thuis,’ verduidelijk ik. Ik zie hoe ze haar lippen heel even op elkaar knijpt.

‘Ik heb de agenda gecheckt en die vrije dagen lukt wel. Geen probleem.’

Door de crisis is het rustig. We hebben minder opdrachten en voor de opdrachten die we krijgen wordt minder geld uitgegeven. Maar we redden het nog steeds. Desirée is de meest ambitieuze van

ons twee. Of laat ik het anders zeggen, ik heb ambitie naar de kwaliteit en zij naar de kwantiteit. Zo vullen we elkaar mooi aan.

Ze knippert met haar ogen, laat haar irritatie met een lichte beving van haar schouders glijden en glimlacht: 'Oké.' Daar heb ik dus bewondering voor. Voor hoe ze met haar emoties om kan gaan. Veel beter dan ik.

Het is even stil. Ze tikt met haar pen op het mapje.

'Goh, jullie houden het wel vol, hè?' Haar stem klinkt onverwacht zacht. Vriendelijk. Meelevend. Geïnteresseerd.

'Ja,' antwoord ik terwijl ik voel hoe ik er verwoed en zo blij als een kind bij begin te knikken. 'Ja, we houden het enorm vol.'

'Heeft hij al wat gezegd?'

'Gezegd? Wat zou hij gezegd moeten hebben?'

'Ik hou van jou en blijf je trouw.'

Tsjak, daar is er weer een. Ze is op dreef vandaag.

'Wat is dat?' Ze duwt de linkermouw van mijn buis een stukje omhoog waardoor er een klein zwart hartje op mijn pols te zien is.

'Dat, mijn beste Desirée, is nou een tatoeage.'

'Ja, dat zie ik ook wel. Maar sinds wanneer heb jij een tatoeage?'

'Sinds een paar dagen. Heb ik als verrassing voor Damien laten zetten. Hij heeft er ook een.'

'Heeft hij hem ook voor jou laten zetten?'

'Nee, hij had hem al. Ik vond het leuk om dezelfde te hebben.'

'Hij heeft er een dus jij neemt er ook een. Als hij in het water springt, spring jij dan ook in het water?'

'Je klinkt als mijn vader.'

'En voor wie heeft hij hem laten zetten?'

'Gewoon voor zichzelf, denk ik.'

'Omdat hij zoveel van zichzelf houdt.'

'Wat bedoel je daar nou weer mee?'

'Niks. Ik denk alleen dat jij graag zou willen dat hij echt voor je kiest.' Ze streelt even over het zwarte hartje dat nog een beetje gevoelig is en roodomrand.

'Misschien moet je hem een ultimatum stellen. Mannen zijn net kinderen, ze hebben grenzen nodig.'

'Een ultimatum? Wat voor ultimatum? Wat een onzin. Ik ben gelukkig met deze man. Heel gelukkig. Deze man houdt van mij.'

'Ja, wanneer gaat hij weer weg?'

Tjsak, dat is nummer drie. En die was goed raak.

Driftig begin ik aan de doos te sjoeren.

‘Opzouten nou. Hup, met je billen voor die doos weg, ik ga naar huis. Alles is klaar, ik ben weg. Met de groeten.’

‘Wat is er nou? Wat heb ik gezegd? Ik wil niet dat je gekwetst wordt, dat is het enige.’

‘Kan wel zijn. Maar jij kwetst mij. Wat weet jij van ons? Wat weet jij van mij? Je vraagt nooit ergens naar, niet echt, je vult alleen maar in. Als je me al iets vraagt, breek je halverwege mijn zin af om de rest in te vullen à la *the world according to Desirée*. En weet je, jouw wereld is een andere dan de mijne. Heel gek. Ik ben bij deze man omdat ik hem liefheb en omdat hij mij liefheeft. Niet omdat ik iemand nodig heb die de hypotheek betaalt.’

‘Au.’

‘Sorry, dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Geef niks, je maakt me uit voor hoer, maar dat geeft niks.’

‘Sorry, het spijt me. Maar waarom kun je niet gewoon blij zijn voor me?’

‘Ik ben blij voor je maar ik zie je opleven als hij er is en je bent een dood vogeltje als hij weg is.’

‘Dat is dan mijn manier om gelukkig te zijn. Ik ben gulzig, gulzig als het om emoties gaat, als het om eten, drank, seks of de liefde gaat. Ik heb een grenzeloze behoefte aan alles wat mij gelukkig maakt. Als ik ooit tot schoonheidskoningin gekozen zou worden dan zou mijn voorstelronde als volgt klinken: ik ben Eva van Maaseik en ik heb een grenzeloze behoefte aan liefde. Alles is liefde of het verlangen naar liefde. Ik heb een grenzeloos verlangen verlangd te worden. Het verlangen verlangd te worden. Is dat niet waar iedereen naar zoekt?’

Met de doos in mijn armen gekneld been ik de keuken uit. In de deuropening draai ik me nog even om en roep: ‘Dat is waar iedereen naar zoekt, ik heb het gevonden en ik laat het me door niemand meer afpakken.’ Ik laat de deur met een klap achter me dichtvallen.